

НАШІ ВЕЛОМАНДРІВКИ

*Велопробіг, велопробіг,
Не боїтесь крутих доріг...*

Чим далі наша перша веломандрівка, тим яскравіше спогади про неї. Звичайно, перш, ніж вирушити у далеку дорогу, з'їздили не одну близьку... А почалося все з роздумів над вирішенням проблеми оздоровлення дітей Соснівки: чим їх зацікавити, до чого привчати. Не хотілося йти второпаним шляхом літніх таборів чи футбольних клубів. Та, як відомо, геніальне завжди лежить на поверхні, тільки б побачити...

Побачили в організації вело клубу: одні плюси в оздоровленні дітей заняттями велотуризмом! Судить самі: велосипед - екологічно чистий вид транспорту; відносно дешевий; тихий; компактний; мобільний, сучасний і модний. Дас змогу: тренувати м'язи і поправляти здоров'я; вивчати світ і звичай народів; надахся на творчість; дас навички водіння; долучас до великої армії велотуристів. А якщо ти велотурист, ти - вмієш мандрувати: бачити красу природи, розпалювати багаття, готувати смачні страви на ватрі, ставити намет, ночувати в спальному мішку, співати туристичні і не тільки пісні під гітару, купатися в річках та озерах за будь-якої погоди, виручити такого ж мандрівника з халепи, не зважати на морарів і дощі, приборати засмічену місцевість не тільки за собою, повернутися до дому з новими планами на нові веломаршрути...

Тоді, у травні 2003, ми ще всього цього не знали, тому вчилися бути велотуристами найпоширенішим методом пізнання - методом спроб і помилок. Оголосили набір у команду. Запрошували і дітей, і дорослих. Тут спрацював ще один метод: натуральний відбір. Це значить, що не було ніякого примусу, чи тиску: хто дав стати велотуристом, той став. Інші поспробували і зрозуміли: не мос. Але багаття з них стали нашими прихильниками, симпатиками, чи, як тепер кажуть, нашими фанами.

Почалися тренування. Розробляли маршрути, вивчали будову велосипеда, вчилися ремонтувати. Їздили спочатку навколо Соснівки, далі - лісовими, польовими, сільськими дорогами. Кілометраж наростає. На той час у команді було кілька хлопців і тільки двоє дівчат. Все було ново, цікаво, важко, але - можливо.

На момент старту Першого Транскарпатського дитячого веломарафону "Соснівка - Ужгород - Соснівка" у команді було 16 учасників: троє інструкторів і 13 дітей. Подолали 825 км.

Ця перша велика мандрівка була настільки вдалою, що ми і не сподівалися. Звичайно, гірські перевали для новачків були зовсім не легкими, але ця краса навколо, ці люди - привітні, гостинні, яких ми зустрічали на маршруті, погода - не повірите: ні разу нас не застав дощ, все сприяло нашій справі! А ми ж не просто крутили педалі і розглядалися у різні боки: ми вчилися мандрувати, ремонтувати техніку, готувати їсти на вогнищі, розпалювати багаття, розповідати про себе і слухати розповіді інших, ми вивчали історію рідного краю. Співали пісні під гітару, купались в чистих карпатських річечках, писали додому листи, адже мобільних телефонів у нас ще не було! Хіба можна зараз у це повірити?!

Коли ми повернулися з Першого транскарпатського веломарафону, нас зустрічало все місто! Був мітинг, вітання, квіти, Ми - за три тижні - засмагли, підтягнулися, змінилися не лише зовні, а, що головне, в душі. Діти ніби побачили світ іншими очима, а головне, повірили в себе, в свої сили, тому й заявили, що здійснимо подорож через усю Європу до Атлантичного океану. Виявляється, можна відпочивати активно, пізнавально, дружно. Команда багаття значить! А жити в команді треба вчитися. Наша команда пройшла гори і доли і ввійшла в історію "Екомилосердя" як перша велокоманда БФ.

Після повернення наша велоісторія почала набирати обертів: нас запрошували на змагання - велотури, злети... Діти - соснівські школярі - записувалися у вело клуб. Старші, ті, що були першими, вирости і пішли своїми шляхами, на їхнє

місце приходили нові учасники. Тренувалися, не дивлячись на пору року і погоду, адже знали, що приїде літо і покличе у багатоденну мандрівку.

Другий Транскарпатський дитячий велопробіг "Соснівка - Говерла - Соснівка", протяжністю 1200км, відбувся - у липні 2004. Його учасниками стали 22 велотуристи. І тривав він 22 дні!

На відміну від першого разу, в цей раз нас усю дорогу мочив дощ! Це було таке випробування, що годі уявити! Ми не встигали висохнути, ми все робили під дощем! Їхали, готували їсти, відпочивали, купались. Просвіту майже не було. Якщо врахувати, що в команді вже були інші діти, то на їх долю дісталось багато води! Але від цього вони стали здоровішими і веселішими, і тепер мають що згадати! А згадати, звичайно, є що! Наші Карпати, і все, що входить в розуміння цього явища, це така краса і велич, яку пізнавати ще і пізнавати! Тому, не відхилившись від теми, кличемо всіх у карпатські дива, не забуваючи при цьому, що їх треба оберігати і дуже акуратно поводитися з ними!

Коли ми повернулися у Соснівку з Другого велотуру, лив такий дощ, що світ білого не було видно! Наш інструктор і чудовий музикант Володимир Білик вже перед самим містом в'їхав у яму, якої не було помітно через воду, що з колеса виїшла класична "вісімка", кермо скрутилось, а сам Володимир Йосипович був змушений пересісти у машину супроводу. Та навіть такий дощ не завадив нашим рідним і друзям зустріти нас на майдані Просвіти! Під парасольками, з квітами і гостинцями, нас вітала Соснівка! Мокрі до нитки, ми зайшли у Народний дім, де перед повним залом, який вже чекав нас, коротко розповіли про свої пригоди. Ще й пісню заспівали, написану в мандрівці.

Ми всі були щасливі! Діти ще довго розповідали друзям про марафон: як з велосипедами піднялися на найвищу вершину Українських Карпат Говерлу - 2061 м над рівнем моря; як побували на озері Синевир і подолали три перевали! Як спочатку не могли розміститися в п'ятьох наметах, а шалена злива зігнала всіх до двох! І яке гарне враження справили на людей своїми синьо-жовтими формами, чітким рухом дорогою, бадьорим настроєм і піснями!

Можна багато говорити про проблеми в суспільстві і шукати винних, але важливо знайти шляхи вирішення і власним прикладом показати, що не все так погано і безнадійно. У переконана, що наші велопробіги стали дуже дієвою формою залучення молоді до споводування здорового способу життя, до бажаня відпочивати активно і навіть представлення України за кордоном.

Доказом цього став 1-ий Трансєвропейський дитячий веломарафон "Україна - Атлантика", який проліг дорогами Європи влітку 2005 року. Маршрут надзвичайний - через вісім країн: Україна - Польща - Чехія - Німеччина - Люксембург - Голландія - Бельгія - Франція) - протяжністю 3500км! Веломарафонці були в дорозі 61 день, і все на велосипедах! І тепер серед людей є фони невручості, які скептично ставляться до цієї інформації і вважали, що два місяці велосипедом їхати неможливо. Та 10 учасників трансєвропейського веломарафону мають у своєму архіві унікальний Щоденник, де описаний кожен день дороги, кожна пригода і зустріч. Все ілюстровано цікавими фотографіями. Велотур дорогами Європи став для наших велотуристів і школярів, і випробуванням, і найоригінальнішою екскурсією за час діяльності благодійного фонду.

Страсбург. Біля Європарламенту

У 2009 році, який був роком Степана Бандери, велотуристи вирушили до Мюнхена, на могилу Провідника нації.

Марафон розпочався 1 серпня. Партнерами цього величного проекту була Львівська обласна асоціація місцевих рад "Ради Львівщини", УРП "Собор" та КУН, інформаційним спонсором ТРК "Інтер-Захід". Варто коротко нагадати перипетії марафону, який набув великого резонансу у світі і мав несподіване завершення. Справа в тому, що маршрут Україною був надзвичайно цікавий, пізнавальний і мав велику підтримку, як у населення, так і в місцевій владі. Він

пролягав через українські міста і села, пов'язані з біографією Провідника. Всюди юних бандерівців святково вітали і приймали хлібом-сіллю, адже веломарафон був символічним рейдом відділділу УПА. Сучасні бандерівці відчували ціру всенародну підтримку і сприяння на маршруті. Але хмари гнілого польського шовінізму збиралися над українськими патріотами в міру їх наближення до польського кордону. Ніхто не чекав, але... в Польщу нас не впустили. З тамтого боку кордону були перелякани маргінальні політики, підтримані офіційною владою і комуністичною ідеологією 50-літньої давнини, адже страощі в Польщі не проводили. Значна частина поляків, не бажуючи вивчити архівні документи про діяльність УПА, живе тою тенденційною інформацією, яку десятиліттями насаджував комуністичний режим. Уряд Польщі підтримує своїх людей. Наша висока влада "вмила руки". Львівська обласна рада нагородила організаторів марафону спеціальною нагородною відзнакою, а всіх учасників цінними подарунками.

Як зазначив Павло Савчук, навіть повернувшись додому, марафонці ні на хвилю не прийняли думки, що акція на цьому завершена. Підготувавши нові візи, взаємін анульованих, розробивши новий план подорожі, марафонці вирушили екскурсійним автобусом, за сприяння турфирми "Пілгрим" і партнерів акції, в омряння Мюнхен на могилу Степана Бандери. І вже 17-18 жовтня на мюнхенській церемонії соснівські велотуристи разом з двома десятками патріотів з Львівщини були єдиною делегацією з України! Земля з рідних могил, яку марафонці везли у 25-и капсулах, була висипана спочатку на український вишитий рушник, а тоді - на могилу Провідника української нації. Місія марафону виконана. Вся діаспора з великих і малих країн світу, де лиш є українці, була в Мюнхені. Наша держава, оголосивши Рік Бандери, офіційну делегацію на похорони до 50-х роковин загибелі провідника нації не спорядила. Її місію виконали ми.

Якщо описати всі наші - великі і малі - мандри, то вийде гарна книжка! І ми колись її напишемо! Адже, крім вище описаних легендарних багатоденних та екстремальних велотурів, ми робили велопейди на Волині, де гарні дороги і дуже гостинні люди, відвідали Козацькі могили на Пляшеві і пам'ятні місця в Потеличі, Страдці, Зашкові, Жовкві, Белзі, Зібоках... А скільки разів ми брали участь у велоралі "Дорогами Розточчя" і завжди отримували там призові місця! А змагання "Зимовий велосипед", коли в останню неділю лютого відбувається відкриття велосезону, хоча ми катаємось цілий рік! Чемпіонати України також завжди були для нас переможними: у нас є свій двоколісний Чемпіон України з техніки велосипедного туризму - Михайло Каралюк! А скільки фестивалів ми відвідали: це і "Дорогами бравого солдатами Швейка", і "Кордон співдружності", і "Фортмісія", і "Жовківське роверралі", і... Історія наших велопробігів - цікава і повчальна. За ними стоїть велика праця і підготовка. Не раз ми чули зверхне: та що то є - їхати на ровері! Були такі, що пробували, а тоді кидали шоломом до землі і вже не хотіли нічого. А сильна і смілива молодь, якою є наші українські діти, не боїться труднощів, хоче жити в мирній і незалежній державі, хоче вчитися і працювати, пізнавати світ і гордитися своїм! Тільки треба допомогти їй!